

Sygn. akt *X K 1151/17*

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Julia Kuciel

Protokolant: Magdalena Sadowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. – Ś. w G. – E. Z.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 11 kwietnia 2018 roku 18 kwietnia 2018 roku sprawy

O. S. (S.), syna E. i B. z domu P., urodzonego (...) w G.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 18 stycznia 2012 roku w sprawie o sygn. akt *II K 1822/11*, za popełniony w dniu 26 kwietnia 2011 roku czyn z art. 224 pkt 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony RP, za który wymierzono mu karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 10 złotych każda; 12 listopada 2013 roku wykonano w całości karę grzywny,
2. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 16 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt *II K 41/13*, za popełniony w dniu 12 października 2012 roku czyn z art. 281 k.k., za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata, oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda; postanowieniem z dnia 20 stycznia 2015 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności; postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2015 roku SO w Gdańsku wyraził zgodę na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego; dnia 23 sierpnia 2016 roku wykonano karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego; 14 grudnia 2015 roku wykonano karę grzywny;
3. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 13 maja 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt *II K 230/14* za popełniony w dniu 10 listopada 2013 roku czyn z art. 279 § 1 k.k. i inne, za który wymierzono mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych; wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata; postanowieniem z dnia 29 czerwca 2017 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności, która ma być wykonywana w okresie od 28 stycznia 2018 roku do 28 kwietnia 2019 roku; 28 maja 2015 roku wykonano karę grzywny;
4. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 06 kwietnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt *II K 728/15* za popełniony w dniu 28 lutego 2015 roku czyn z art. 222 § 1 k.k. i inne, za który wymierzono mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat; postanowieniem z dnia 18 października 2017 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności, którą skazany ma odbyć w okresie od 28 kwietnia 2019 roku do 26 lipca 2020 roku;
5. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2017 roku w sprawie o sygn. akt *X K 1079/16* za popełniony w dniu 3 października 2016 roku czyn z art. 224a k.k. za który wymierzono mu karę 2 miesięcy pozbawienia

wolności i karę 8 miesięcy ograniczenia wolności w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym; kara pozbawienia wolności została odbyta w całości od 29 listopada 2017 roku do 28 stycznia 2018 roku.

orzekając na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw (Dz.U. z dnia 20 marca 2015 roku, poz. 396)

1. na mocy art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 87 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności i karę ograniczenia wolności prawomocnie orzeczone wyrokami:

a) Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 13 maja 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt **II K 230/14**,

b) Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 06 kwietnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt **II K 728/15**

c) Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2017 roku w sprawie o sygn. akt **X K 1079/16**

i w ich miejsce wymierza skazanemu **O. S. (S.)** karę łączną 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na mocy art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie I (pierwszym) niniejszego wyroku łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 230/14 w okresie od 28 stycznia 2018 roku do 24 kwietnia 2018 roku, uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w pozostałym zakresie,

4. na mocy art. 576 § 1 k.p.k. a contrario pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach podlegających połączeniu pozostawia do odrębnego wykonania,

5. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, poz. 49/223 ze zm.) zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt X K 1151/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

O. S. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 18 stycznia 2012 roku w sprawie o sygn. akt **II K 1822/11**, za popełniony w dniu 26 kwietnia 2011 roku czyn z art. 224 pkt 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony RP, za który wymierzono mu karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 10 złotych każda; 12 listopada 2013 roku wykonano w całości karę grzywny,

2. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 16 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt **II K 41/13**, za popełniony w dniu 12 października 2012 roku czyn z art. 281 k.k., za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata, oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda; postanowieniem z dnia 20 stycznia 2015 roku zarządzo wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności; postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2015 roku SO w Gdańsku wyraził zgodę na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego; dnia 23 sierpnia 2016 roku

wykonano karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego; 14 grudnia 2015 roku wykonano karę grzywny;

3. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 13 maja 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt **II K 230/14** za popełniony w dniu 10 listopada 2013 roku czyn z art. 279 § 1 k.k. i inne, za który wymierzono mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych; wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata; postanowieniem z dnia 29 czerwca 2017 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności, która ma być wykonywana w okresie od 28 stycznia 2018 roku do 28 kwietnia 2019 roku; 28 maja 2015 roku wykonano karę grzywny;

4. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 06 kwietnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt **II K 728/15** za popełniony w dniu 28 lutego 2015 roku czyn z art. 222 § 1 k.k. i inne, za który wymierzono mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat; postanowieniem z dnia 18 października 2017 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności, którą skazany ma odbyć w okresie od 28 kwietnia 2019 roku do 26 lipca 2020 roku;

5. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2017 roku w sprawie o sygn. akt **XK 1079/16** za popełniony w dniu 3 października 2016 roku czyn z art. 224a k.k. za który wymierzono mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności i karę 8 miesięcy ograniczenia wolności w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym; kara pozbawienia wolności została odbyta w całości od 29 listopada 2017 roku do 28 stycznia 2018 roku.

dowody: dane o karalności k.29-31; informacjach o pobytach k.1-3,6-9,40,41-v; odpisy orzeczeń k. 24-28; dane dotyczące wydanych orzeczeń i ich wykonania z akt sprawy II K 728/15, II K 41/13, II K 1822/11, XK (...) i II K 230/14

Zachowanie O. S. w trakcie jego osadzenia w Zakładzie Karnym P. oceniono jako poprawne. Przestrzega obowiązującego porządku i dyscypliny. Nie był nagradzany, ani karany dyscyplinarnie. Nie pracuje na terenie ZK ani nie składał wniosków o zatrudnienie. Przyjęta opinia o skazanym jest pozytywna.

dowody: opinia o skazanym k. 40v

Sąd zważył co następuje:

Na wstępie należy wskazać, iż od dnia 01 lipca 2015 roku ustawodawca gruntownie przebudował model orzekania w przedmiocie wyroku łącznego i kar łącznych, konstruując również przepisy intertemporalne, które wskazują jakie przepisy stosować przy orzekaniu po 01 lipca 2015 roku w związku z wejściem w życie w dniu 01 lipca 2015 roku przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych. I tak, norma art. 19 ust 1 wyżej wymienionej ustawy stanowi, że przepisów rozdziału IX kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W niniejszej sprawie O. S. został skazany wyrokami Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku w sprawach o sygn. akt II K 728/15 i X K 1079/16, które zostały wydane po 01 lipca 2015 roku. Tym samym prawomocne orzeczenia w/w sprawach zapadły wobec skazanego już pod rządami kodeksu karnego po jego nowelizacji stosownie do przepisów z dnia 20 lutego 2015 roku, a w rezultacie w przedmiotowej sprawie zachodziła możliwość orzekania wobec niego co do kary łącznej w oparciu o nowe przepisy rozdziału IX ustawy – Kodeks karny.

Sąd zważył dalej, że treść owego art. 19 ust. 1 w/w ustawy niewątpliwie rodzi pewne trudności interpretacyjne. Dotyczy to w szczególności rozumienia znaczenia zapisu "zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu". Sąd, orzekając w przedmiotowej sprawie, rozważał jego dwojaką interpretację. I tak, pierwsza z nich sprowadza się do uznania, iż samo wydanie (lub uprawomocnienie się) wyroku po 01 lipca 2015 roku umożliwia w sprawie o wydanie wyroku łącznego orzekanie w tym przedmiocie na podstawie przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny w jej znowelizowanym brzmieniu (tj. obowiązującym po 01 lipca 2016 roku i ze zmianami

wprowadzonymi w dniu 15 kwietnia 2016 roku). Ów sposób rozumienia tego zapisu oznaczałoby, że samo wydanie po 01 lipca 2015 roku prawomocnego orzeczenia, bez względu na rodzaj wymierzonej w nim kary, otwiera swoistą „furtkę”, pozwalającą na zastosowanie znowelizowanych przepisów art. 85 k.k. i kolejne (chyba, że Sąd uzna, iż korzystniejsze, stosownie do art. 4 § 1 k.k., są przepisy w ich uprzednim brzmieniu, tj. obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku). Druga z interpretacji tego zapisu jest w ocenie Sądu następująca: w przypadku wydania wobec skazanego po 01 lipca 2015 roku prawomocnego wyroku (tj. również uprawomocnienia się po tym dniu orzeczenia zapadłego przed tą datą), Sąd, orzekając w sprawie o wydanie wyroku łącznego, obowiązany jest wprawdzie stwierdzić, czy w oparciu o znowelizowane przepisy rozdziału IX ustawy – Kodeks karny możliwe jest orzeczenie kary łącznej z karami, prawomocnie wymierzonymi skazanemu do 30 czerwca 2015 roku, a dopiero następnie ma możliwość prowadzenia rozważań w oparciu o art. 4 § 1 k.k., czy winno nastąpić orzekanie w oparciu o uprzednio obowiązujące przepisy tego rozdziału czy też przepisy znowelizowane i która z kar łącznych (tj. wydanych w oparciu o tzw. przepisy nowe czy też stare) jest wobec niego korzystniejsza.

W ocenie Sądu, tylko ta druga interpretacja zapisu „zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy” jest prawidłowa i winna być stosowana. Warto przy tym zwrócić uwagę na zapis art. 575 § 1 k.p.k. Sąd miał na uwadze, że stosownie do utrwalonego orzecznictwa, art. 575 § 1 k.p.k. rozumie się w taki sposób, iż „o potrzebie wydania nowego wyroku łącznego w miejsce dotychczasowego, który wówczas traci moc, nie decyduje fakt ujawnienia się jakiegokolwiek kolejnego skazania tej samej osoby, nieobjętego dotychczasowym wyrokiem łącznym, lecz tylko takiego, który spełnia przesłanki z art. 85 k.k. i w związku z tym nadaje się do połączenia, bądź to ze wszystkimi, bądź co najmniej z jednym ze skazań objętych istniejącym wyrokiem łącznym, co powoduje, że dotychczasowy węzeł prawomocnie połączonych kar ulega rozwiązaniu. Tylko przy braku podstaw do zastosowania art. 575 k.p.k. uprzednie prawomocne zakończenie postępowania o wydanie wyroku łącznego obejmującego kary orzeczone w obu sprawach stanowi negatywną przesłankę procesową w postaci powagi rzeczy osądzonej” (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z 10 lipca 2013 roku, sygn. akt II KK 14/13). Zwrócić należy uwagę, iż „wydanie wyroku łącznego” oznacza w przepisie art. 575 § 1 k.p.k. de facto „orzeczenie nowej kary łącznej”, albowiem w przypadku braku podstaw dla orzeczenia nowej kary łącznej wydane orzeczenie nie ma charakteru wyroku łącznego (patrz choćby art. 572 k.p.k.). Ustawodawca nie mówi przy tym o „wszczęciu postępowania o wydanie wyroku łącznego” albo o „orzekaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego”, lecz o „wydaniu wyroku łącznego”. W ocenie Sądu ową interpretację należy, per analogia, stosować również do zapisu art. 19 ust. 1 w/w ustawy nowelizującej. Użycie przez ustawodawcę stwierdzenia „orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem” oznacza zatem, iż ów nowy, prawomocny wyrok wymaga wydania nowego wyroku łącznego i orzeczenia nowej kary łącznej. Warto przy tym zauważyć, że treść art. 575 § 1 k.p.k. ulegała zmianie z dniem 01 lipca 2015 roku w sposób, który potwierdza powyższe konkluzje Sądu – jego uprzednie brzmienie mówiło bowiem o tym, że jeżeli po wydaniu wyroku łącznego zachodziła potrzeba wydania nowego wyroku łącznego, z chwilą jego wydania poprzedni wyrok łączny tracił moc. Oczywiście jest przy tym, iż owa potrzeba wydania nowego wyroku łącznego i wydania nowej kary łącznej musi ujawnić się na tle znowelizowanych przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny; jest to szczególnie jasne przy uwzględnieniu cytowanego już art. 575 § 1 k.p.k. (choć ten ostatni ma charakter procesowy). Konkludując, w ocenie Sądu, prawomocne skazanie po 1 lipca 2015 roku (w tym również uprawomocnienie się orzeczenia wydanego przed tą datą) umożliwi stosowanie przy orzekaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny w ich znowelizowanym brzmieniu (tj. obowiązującym po 1 lipca 2015 roku) jedynie wówczas, gdy według owych „nowych przepisów” kara wymierzona tym wyrokiem podlega łączeniu z karami prawomocnie wymierzonymi skazanemu wyrokami wydanym przed 30 czerwca 2015 roku (tak też Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt II AKz 124/16 z dnia 31.05.2016 roku).

Jak zaznaczona na wstępie w przedmiotowej sprawie wobec skazanego po dniu 01 lipca 2015 roku prawomocne stało się orzeczenie wydane wobec niego w sprawach II K 728/15 i X K 1079/16. Ponadto, kary wymierzone w tych sprawach nie zostały w całości wykonane i mogły ewentualnie podlegać, zgodnie z art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., łączeniu z karą z prawomocnego orzeczenia wydanego wobec tego skazanego do 30 czerwca 2015 roku w sprawie o sygn. akt II K 230/14. Niewątpliwie zatem Sąd dysponował możliwością stosowania wobec O. S. przepisów ustawy – kodeks karny, w jego brzmieniu obowiązującym po 01 lipca 2016 roku i zmodyfikowanym przez przepisy ustawy z dnia 11

marca 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw. Sąd badał przy tym, stosownie do art. 4 § 1 k.k., możliwość połączenia kar wymierzonych skazanemu również w oparciu o przepisy ustawy – Kodeks karny w jej brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, uznał jednakże, że nie byłoby to możliwe. Sąd zważył bowiem, że w sprawie o sygn. akt II K 1822/11 wyrok zapadł w dniu 18 stycznia 2012 roku, podczas, gdy skazany dopuścił się innych czynów, za które został skazany wyrokami wydanymi w sprawach o sygn. akt II K 41/13 i II K 230/14 już po tej dacie. I tak, w sprawie o sygn. akt II K 41/13 O. S. popełnił przypisany mu występki w dniu 12 października 2012 roku, w sprawie o sygn. akt II K 230/14 w dniu 10 listopada 2013 roku. Ponadto, w sprawie o sygn. akt II K 1822/11 skazanemu wymierzono karę grzywny, a tym samym kara pozbawienia wolności wymierzona skazanemu w sprawie o sygn. akt II K 728/15 w ogóle nie mogłaby podlegać łączeniu (patrz art. 85 k.k.). Dalej Sąd zważył, że w sprawie o sygn. akt II K 41/13 wyrok wobec skazanego został wydany 16 kwietnia 2013 roku, a tym samym czyny, za które został on skazany w sprawach o sygn. akt II K 230/14 i II K 728/15 zostały popełnione również po tej dacie – odpowiednio 10 listopada 2013 roku i 28 lutego 2015 roku. Z tych samych względów nie podlegały łączeniu według przepisów ustawy – Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku kary wymierzone skazanemu w sprawach o sygn. akt II K 230/14 i II K 728/15 – wyrok w sprawie o sygn. akt II K 230/14 zapadł bowiem 13 maja 2014 roku. Sąd nie analizował wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt X K 1079/16, albowiem czyn przypisany skazanemu tym wyrokiem został przez niego popełniony w dniu 3 października 2016 roku, a zatem już po wejściu w życie przepisów zmienionych w/w ustawami.

Uwzględniając powyższe, Sąd w oparciu o art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw, orzekł w niniejszej sprawie w oparciu o obecnie obowiązujące przepisy rozdziału IX ustawy – Kodeks karny.

Sąd zważył dalej, że postępowanie o wydanie wyroku łącznego ma na celu urzeczywistnienie zasady łączenia jednostkowych kar podlegających łączeniu, a wymierzonych prawomocnymi wyrokami w różnych postępowaniach. Przesłanki dopuszczalności łączenia kar jednostkowych, także w wyroku łącznym, wskazuje art. 85 k.k. Zgodnie z art. 85 § 1 i 2 k.k. w obecnym brzmieniu, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną (§1). Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

W niniejszej sprawie przesłanki warunkujące możliwość wydanie wyroku łącznego w odniesieniu do jednostkowych kar pozbawienia wolności i kary ograniczenia wolności zachodzą w stosunku do następujących wyroków:

- a) Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 13 maja 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 230/14,
- b) Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 06 kwietnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 728/15,
- c) Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2017 roku w sprawie o sygn. akt X K 1079/16 – co do orzeczonej w tym wyroku kary ograniczenia wolności.

Jak zważył bowiem Sąd, w sprawie o sygn. akt II K 230/14, wobec skazanego zarządzono wykonanie uprzednio warunkowo zawieszanej kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, która ma być wykonywana w okresie od 28 stycznia 2018 roku do 28 kwietnia 2019 roku. Również t w sprawie o sygn. akt II K 728/15 doszło do zarządzenia wykonania uprzednio warunkowo zawieszanej kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany ma odbyć w okresie od 28 kwietnia 2019 roku do 26 lipca 2020 roku. Natomiast w sprawie o sygn. akt X K 1079/16 kara pozbawienia wolności została wykonana w całości od 29 listopada 2017 roku do 28 stycznia 2018 roku, natomiast do wykonania wobec skazanego pozostała kara 8 miesięcy ograniczenia wolności w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. W odniesieniu do w/w kar orzeczonych tymi wyrokami zachodzą zatem warunki, o których mowa w art. 85 § 1 i 2 k.k., a które umożliwiają ich połączenie, stosownie do dyspozycji art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 87 § 1 k.k.

W odniesieniu do kar wymierzonych skazanemu w sprawach o sygn. akt II K 1822/11 i II K 41/13, a także kary grzywny orzeczonej wobec niego w sprawie o sygn. akt II K 230/14 Sąd zważył, że zostały one w dacie wyrokowania w całości wykonane. Tym samym nie podlegały one łączeniu stosownie do w/w przepisów ustawy.

Rozważając kwestię wysokości kary łącznej pozbawienia wolności, jaka winna zostać orzeczona względem O. S. w miejsce kar objętych wyżej wymienionymi wyrokami podlegającymi łączeniu Sąd miał na względzie treść art. 86 § 1 k.k. Z przepisu tego wynika, że Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (ewentualnie - kar łącznych, podlegających łączeniu, vide art. 86 § 4 k.k.) do ich sumy, nie przekraczając jednak w odniesieniu do kary pozbawienia wolności – 15 lat. Co do zasady zatem, kara łączna pozbawienia wolności w tym wypadku powinna mieścić się w granicach od 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności do 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności (stosownie do art. 87 § 1 k.k. w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności).

Nadmienić należy, że wymierzając karę łączną Sąd nie rozważa ponownie kwestii społecznej szkodliwości czynów, za które zostały orzeczone kary jednostkowe, ani też stopnia zawinienia przy popełnieniu wyżej wymienionych czynów. W doktrynie prawa karnego podkreślano dotąd, że przy wymiarze kary łącznej decydujące znaczenie ma względ na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (M. Szewczyk, Kara łączna w polskim prawie karnym, Kraków 1981, s. 78). Zastosowanie właściwej zasady łączenia kar (absorpcji, kumulacji, asperacji) w głównej mierze zależy od związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się czynami. W aspekcie przedmiotowym związek realnie zbiegających się przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, tj. bliskość czasowa ich popełnienia (największa, gdy przestępstwa popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), tożsamość osób pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra prawne, tym większa przedmiotowa bliskość przestępstw), sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywy bądź pobudki kierujące sprawcą, rodzaj i formę jego zawinienia. Im ściślejszy związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy zbiegającymi się czynami, tym bardziej zasadne jest zastosowanie zasady absorpcji. (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 marca 1981 r. VI KZP 5/81, OSNPG 1981, z. 5, poz. 43 oraz uchwałę w składzie 7 sędziów z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, OSNKW 2005, Nr 2, poz. 13). Dodany nowelizacją obowiązującą od 1 lipca 2015 roku przepis art. 85a kk wprost wskazuje zaś, że orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze powyższe względy Sąd doszedł do przekonania, iż wymiar kary łącznej za pozostające w zbiegu przestępstwa w tym wypadku winien zostać ukształtowany na zasadzie asperacji. W tam zakresie znaczenie miał fakt, iż przestępstwa te choć godziły w różne dobra prawne (czyny przeciwko działalności instytucji państwowych i przeciwko mieniu) i popełnione zostały w znaczącej odległości czasowej. Wskazują one również na lekceważącą postawę skazanego wobec obowiązujących norm prawnych. Ponadto, o wymiarze karze zadecydowała opinia z Zakładu Karnego, z której wynika pozytywna prognoza penitencjarna. Z tego też względu Sąd uznał, że wymierzona skazanemu kara łączna 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, będzie karą adekwatną i sprawiedliwą. Sąd miał przy tym na uwadze również całość przestępczej działalności skazanego.

W pkt II wyroku Sąd w oparciu o treść art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 230/14 od dnia 28 stycznia 2018 roku do 24 kwietnia 2018 roku, uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności. Sąd, w dalszej części orzeczenia, na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w pozostałym zakresie. W kolejnym punkcie wyroku na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. (a contrario) pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach podlegających łączeniu, Sąd pozostawił do odrębnego wykonania.

Sąd na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, poz. 49/223 ze zm.) zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, a

wydatkami tego postępowania obciążył Skarb Państwa. Sąd miał na uwadze to, że pozostaje w izolacji penitencjarnej, a jego obecne możliwości zarobkowe są znacznie ograniczone.